

Az akasztott ember

Egyszer régen, valamikor régen, talán nem is olyan nagyon régen, a kuruc-labanc háborúktól kezdve a múlt század közepéig, nagy divat volt az emberek fölakasztása. Könnyen fölakasztották az embert bármiért, még tanúk nélkül is. Minden falu mellett ott állt az akasztófa. Történt egyszer, hogy egy vőlegény egy másik faluba ment vendégeket hívni. Amint odaért a falu szélére, ott is állt egy akasztófa és rajta függött egy akasztott ember. A vőlegény megállt az akasztófa mellett és nézte a felakasztott embert, hogy nem ismerős-e neki. Közben mondogatta, gyakorolta a hívogató verset, hogy el ne felejtse. Amikor elmondta a versikét, fogta magát és ment tovább a hívogatást folytatni.

Telt-múlt az idő és eljött a lakodalom napja is. Mulattak, táncoltak a vendégek, illendőképpen. Egyszer csak megjelent egy idegen ember, és bejelentette a vőlegénynek, hogy ő is eljött a lakodalomba. Ismeretlen volt mindenkinek és kíváncsian kérdezték egymást:

- Ugyan már ki lehet ez az ember?
- Soha életemben nem láttam!

Az ismeretlen új vendég elment a vőlegényhez és ezt mondta neki:

– Köszönöm, hogy meghívtál a lakodalmadba! Most már itt is vagyok!

A vőlegény mindjárt fel is ismerte az új vendégben az akasztott embert. Szívesen fogadta őt, az elsők közé ültette, és azt mondta neki:

– Érezze most jól magát házunknál! Egyék, igyék, táncoljon, s mulasson jól, a többi vendéggel együtt!

A lakodalom három napig tartott, és amikor vége lett, az idegen megköszönte a barátságot és a szíves vendéglátást, s ezt mondta az új embernek:

– Most, hogy megtiszteltél, meghívtál a lakodalmadba, nem nézted azt, hogy akasztott ember vagyok, hát most már én is meghívlak az én lakodalmamba, méghozzá az egész vendégseregeddel együtt!

El is indultak vele azonnal, és amint mentek, mendegéltek, úgy érezték, hogy nem is mennek, hanem szállnak a levegőtengerben. Oly gyönyörűségesen repültek, hogy még a szívük verése is majdnem elállt, mivel mindenütt virágok és rózsák nyíltak, amerre csak elhaladtak. Tündöklött minden a nagy gyönyörűségtől. Az egész világon található minden rendű és színű virág ott illatozott mellettük.

Végre megérkeztek egy gyönyörűségesen szép, fehér márványpalotába, ahol a kiszolgálók százai fogadták őket. Gyönyörűen berendezett, bíborban és bársonyban tündöklő bútorok voltak minden szobában. A tisztaságtól pedig ragyogott minden. Az akasztott ember ezután mindent megmutogatott a vendégseregnek és végül megkérdezte az új fiatalembertől:

– Nos, fiatalember, hogyan tetszik itt minden?

A fiatalember ezt felelte reá:

– Szinte nem is lehet leírni, se kimondani, oly gyönyörű szép minden!

Utána ettek, ittak, mulattak, táncoltak, három napom keresztül. Amikor a három nap letelt, az akasztott ember megkérdezte a fiatalembert:

– Mit gondol, mióta van itt nálam ezzel a kitűnő vendégsereggel?

– Azt hiszem, hogy már három napja! – felelte reá a fiatalember.

– Az ám! Nem három napja, hanem bizony már háromszáz éve! Mivel itten nálam egy nap száz esztendőtet tesz ki! Mert itt van a mennyország, és én ide jutottam, mivel ártatlanul akasztottak fel. Te jó voltál hozzám, és én is viszonzni akartam a te jóságodat. De sajnos, most már itten tovább nem maradhatsz. El kell menned már haza, abba a faluba, ahonnét idejöttél!

Ezután a fiatalember elbúcsúzott a barátjától és az ott levő összes személyzettől, és röptek hazafelé, ugyanazon az úton, amelyiken jöttek. Szálltak, szálltak a fellegekben, amíg a falucskájukat el nem érték. De sajnos azt a házat, amelyikben ő lakott, sehol sem találták.

Megkérdeztek tehát egy éppen arra menő, idegennek látszó embert, hogy ezt és ezt a lakóházat hol találják meg. Az új ember még a nevét is megmondta, mire az ismeretlennek látszó ember erre ezt felelte:

– Hát, ilyen nevű ember nem lakik ebben a faluban, és még csak nem is emlékszem reá, hogy lakott volna valaha is ilyen nevű ember.

Jöttek azután többen is oda a fiatalemberhez és a vendégseregéhez, de senki nem mondott semmi különösebbet. Mindenki idegen volt, senkit sem ismertek meg. Azután elbeszélte az élettörténetét is, de minden hiábavalónak bizonyult, mivel még a nevét sem ismerte senki.

Azután, hogy meghallgatták a fiatalembert, az összes vendégsereget szétszórták a faluban, elszállásolás végett. Másnap csoportokban gyűltek össze az emberek az utcán és mindenki a különös eseten vitázott. Arra a megállapodásra jutottak, hogy lehetséges, hogy igaza van a fiatalembernek. Néhány jószívű ember azután elment a falu plébánosához, hogy neki is elmondják a különös történeteket. A plébános hirtelen nem is tudta, hogy hát mitévő legyen. Azután mégis eszébe jutott, hogy megkeresi a régi anyakönyvi bejegyzéseket és a házassági kivonatokat. Mivel azóta igen sok háborúskodás történt, hát igen sok okirat elpusztult, elkallódott. De végre mégis megtalálta az okmányok között a kérdéses neveket. De bizony annak már háromszáz éve, hogy olyan nevű lakosok itt éltek, ebben a faluban. Csupán egy százöt éves öregember emlékezett egy szájhagyományra, amelyet még kamasz korában, a fonókban és a kukoricafosztókban beszéltek. De már azok is feledésbe mentek, olyan régen történtek.

Mivel már megtalált néhány okmányt a plébános, azt mondotta annak a néhány jószívű embernek, akik felkeresték őt, hogy vezessék el őhozája azt a fiatalembert, mivel látni szeretné őt. Azt is mondta még, hogy enni is kell neki adni, de nem akármit és akárhogyan. Adott pénzt nekik, hogy menjenek be a boltba, vegyenek ott új fazekat, új tányért, kanalat és villát. Az asztalon minden olyan legyen, amelyből még senki sem evett, senki sem ivott. Tehát olyan fazékban főzzék meg a levest is

itt ónála, amelyet még nem használt senki sem, hogy jó hatást tegyen majd reá.

Úgy is csináltak. Főztek az új edényekben, egy jó, kiadós ebédet. Amikor megfőött az ebéd, a fiatalembert leültették az asztalhoz, aki le is ült és elkezdett enni. Amikor azonban a szájába vette az első kanál ételt, teljesen elváltozott. Szinte aggastyánná változott. A haja fehér lett, mint a fehér galamb. Amikor pedig a második kanál ételt bevette, úgy összetöpörödött, mint egy múmia. Amikor pedig a harmadik kanál ételt is lenyelte, hamuvá változott. Azután a körüllevők legnagyobb ámulatára, nem láttak mást, minthogy a hamuja is pillanatok alatt teljesen eltűnt, és utána pár percig csak szárnycsattogást és fényességet láttak. De azután az is eltűnt.

Így végződött az akasztott ember meséje. Szép volt, talán igaz volt, talán csak mese volt, de már igen régen volt. Aki nem hiszi el, az járjon izibe utána!